

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו גרשום

בגון שהיה לו חזיה והבריא. וא"ת שר לר"מ בשומט למלה והכריח משום מוקצה ולא חקר אלא משום דקי בהצוקין (גיטין ג:) דבעיא היא צביליה מוקצה ויטען שבת אם לאו וי"ל חייב שרגילות הוא שחזר לחוליו לא היו מוקצה כמו גמרו בידו אדם דשרי הכס אי נמי רב גופיה מספקא ליה דשמה אין מוקצה לחיי שבת ולחיי לא אוקמה כ"מ אלא כ"מ יהודה דחקר משום קנינים שוגג אטו מויד: **בגון** שקצין לו דעית. פירש בקונטרס ממנהג קץ ששמע דארייז מן המחזיר וקשה דל"כ מאי אריזא מבשל אפילו כי נטל מבשל ומי אסור ואומר ר"ת דבמלושה ארייז ושיין נמי במלושה לשון קליפה כמו כאן קיץ בן עזאי מורמוסו מרומה פ"ק במה מדליקין (סנהדרין ג:) דגריס שבת דמי ממונות (פסח דף זר:) אדמוקדק יקוד קוד קרן וכלי דבמלושה ארייז והא דלא נקט לשון חמירה דהמין (שבת דף טז:) מחמתן כי גדולות (אמר ר' עקיב) לקולנן אחתותיה דילולין כשבאין לבשל שירי בו לשון קליפה ומבשל אסור משום דלעת לא חזיא לטוב כדמחלמינן בתם' מויד (דף ט:) כל מידא לא חטלת קמי כרן בר מקרא חזיא דמפלה של אבר דמאי ח"ל והא חזיא לנהמה ומתוך כללבים היו מוכן לאדם דמסיק בפ"ק דבילה (דף י:) גבי אפרוח שולדה ויטען ר"י חייב מן דלעת עומדת לאדם ויטען רמיה לאדם היו מוקצה אע"פ דחזיא לנהמה: **א"ל** צור וקנה אבתחלה **א**. וא"ת ודלמא נקט לשון דיעבד משום מגל יד כדאשכחן בריש כל הפסולין (והחם דף זר:) דנקט ששטו משום טמא אע"פ דהיינו ונשים ועבדים שוחטין למחלה וי"ל דהם יחיא ליה למינקט כל הפסולין בעצרה יחד דשחיטה כשרה אבל כאן מה לו לשטו יחד כשרים למחלה עם כשרים דיעבד ור"ת דכ"פ חתית (שבת קמ.) קמי הוצא דיעבד משום מי מערה אע"פ דחמי טבירה אפי' למחלה וי"ל דמש"ה קמי חמי טבירה בחדי מי מערה למדיק נמי דמי מערה חסין דמואי חמי טבירה כדמי התם: **ורמינהו** כ"פ שוהטין בין בצור. הוה מצי למימר בשלמא קנה אקנה לא קני הוה כמימחולא דאמלא היה כשאר קנה כמו שמחולק לקמן (דף טז:) אלא לור אזור קשיא: **להודיעך** בחו דרבי. ולא מיס' דאשמועי' כח דהייתא דרבי חייא לכאן שאשמינן דרביהא דכלל שוחטין בין בחלום בין בתענית: **באן** במחזיר מעיקרו. לעיל גבי רבי חייא לא הוה מצי לשנוי הכי דקיון מחזיר מעיקרו כבר דיעבד לא היה יאסור למחלה דאי משום טמא דירוס א"ל תלוס ולבסוף חיברו

ס י"ש מוקף לנתי שבת אמרי
ור' יהודה נמי אמרי לא אפר
ים שובג אפר מודי כדאמרין
אין לדין (בבא דף ס"ו) אם יש
בגון שהיה לו חולה
מאי טעמא דרבי יהו
לו חולה והבריא וברי
בר אדא אמר רב
יצחק בר אדא אמר
בשבת אסור לכריא
מותר לכריא מאי ט
והאי אינו ראוי לכוס
שהשוחט מותר בגון
יום מבשל אסור בגון
רב דימי מנהרדעא ה
בשבת מותר לכריא
דאי אפשר לכזית בש
שחיט אדעתא דחול
לחולה בשבת אסור ל
בשביילי: **מתני'** ¹⁶
ובקנה שחיטתו כשרה
שוחרטין יובכל שוחט
והמוגיר והשינים והצי
גמ' השוחט דיעב
בשלמא כמגל יד
באידיך גיסא אלא צ
רמיניה ¹⁷יובכל שוחט
בין בקרומית של קנה
כאן במחובר לקרקע ¹⁸רבי
במחובר לקרקע ¹⁹רבי
עד כאן לא קא ממ
דיעבד אבל לכתחלה
כרבי חייא ודיעבד אי
שוחרטין בין בתלוש בין
למעלה וצואר בהמה
למטה וצואר בהמה
ולא ר' חייא אי ר' חיי
לא אי רבי דיעבד נמי
ואפילו לכתחלה והו
להודיעך כחו דרבי
השוחט דיעבד אין
רבי ולא רבי חייא
לכתחלה אי רבי ד
רבי חייא ואפילו לכת
השוחט רבי היא קשיא
כאן במחובר מעיקרו
חיבור ומנא תימרא
מעיקרו לתלוש ולכסוף
במוכני שחיטתו כשרה
שחיטתו כשרה ²⁰לנעץ
שחיטתו כשרה ²¹היה
קנה עולה מאליו ושד

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

בגון שהיה לו חולה מבעוד יום אי הכי מאי מעמא דרבי יהודה דאסר כגון שהיה לו חולה והכריא וכי הא דאמר רב אחא בר אדא אמר רב ואמרי לה אמר רבי יצחק בר אדא אמר רב השוחט לחולה בשבת אסור לכריא המבשל לחולה בשבת מותר לכריא מאי מעמא האי ראוי לכוס והאי אינו ראוי לכוס אמר רב פפא פעמים שהשוחט מותר כגון שהיה לו חולה מבעוד יום מבשל אסור כגון שקצין לו דלעת אמר רב דימי מנהרדעא הלכתא השוחט לחולה בשבת מותר לכריא באומצא מ"ט כיון דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה כי קא שחית אדעתא דחולה קא שחית המבשל לחולה בשבת אסור לכריא גזירה שמא ירבה בשבילו: **מתני'** ^אהשוחט במגל יד בצור ובקנה שחיטתו כשרה הכל שוחטין ^בולעולם שוחטין ^גובכל שוחטין ^דחוץ ממגל קציר והמגירה והציפורן מפני שהם חנוקים: **גמ'** ^ההשוחט דיעבד אין לכתחלה לא בשלמא במגל יד ^ודלמא אתי למעבד באידך גיסא אלא צור וקנה לכתחלה לא ורמינהי ^זובכל שוחטין בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה לא קשיא כאן בתלוש כאן במחובר דאמר רב ^חכהנא השוחט במחובר לקרקע ^טרבי פוסל ור' חייא מכשיר עד כאן לא קא מכשיר רבי חייא אלא בדיעבד אבל לכתחלה לא במאי אוקימתא כרכי חייא ודיעבד אלא הא דתנאי ^יובכל שוחטין בין בתלוש בין במחובר ^{יא}בין שהסכין למעלה וצואר בהמה למטה בין שהסכין למטה וצואר בהמה למעלה מני לא רבי ולא ר' חייא אי ר' חייא דיעבד נמי לא לעולם רבי חייא ואפילו לכתחלה והאי דקמיפלגי בדיעבד להוריעך כחו דרבי ואלא מתניתין דתני השוחט דיעבד אין לכתחלה לא מני לא רבי ולא רבי חייא אי רבי חייא אפילו לכתחלה אי רבי דיעבד נמי לא לעולם רבי חייא ואפילו לכתחלה ומתניתין דתני השוחט רבי היא קשיא דרבי אדרבי לא קשיא ^{יב}כאן במחובר מעיקרו כאן בתלוש ולבסוף חיברו ומנא תימרא דשני לן בין מחובר מעיקרו לתלוש ולבסוף חיברו דתנאי ^{יג}השוחט בזכוכי שחיטתו כשרה ^{יד}לענין סכין כותל ושחט בה שחיטתו כשרה ^{טו}היה צור יוצא מן הכותל ^{טז}אם קנה עולה מאליו ושחט בו שחיטתו פסולה קשיא

זו למעוטי נעשו אדם קאמי
למאן דאמר המשתחווה לביה
אלא תוספת דוקא ולא נקט
ר' היוא' מן הכותל דאיידי
העומד מאליו:
אבל
תאן כו': **כין שהסכין למעלה**. כעין כל השמיטות: וזין
סכין ויחזי בבת אחת קודם שיוזין יביא: **ועולם רבי**
זין פוסל דמשמע דיעבד: מחובר בעיקרו. פוסל ואפילו
חזרו למעלה ונגלגל ושטח: **ענן סכין בכותל**. והזין והביא

דשונג הוא דלאוקומינ וליכא איסור שנת
מדת לשחיטה הימה בין השמשות ואפילי
נפש דוחה את השבת: מ"ט דרבי יהודה
ליכא וכו"ט שונג ודבריא. היום בשבת
איסור מוקף ליכא דהא פ"ה השמשות
חולו היה הלך לר"מ דלאו משוי שונג
דאיסור (שבת שרי ולרבי יהודה אסור
דאיסור שבת דשונג איכא דהא
דבריא: ובי הא. כלומר הא דלאוקומנא
דמשום איסור מוקף שתיקיה רב תלמי
ואע"ג דבאיסור שבת שונג הוי איסור
כי דאמר רב: השועט תחולה.

שנחלה ביום השבת: אסור. לאכול
ברא מאותה בהמה זו ביום דלע"ז
ואיסור שבת ליכא דפיקוח נפש דוחה
את השבת איסור מוקף מיהא איכא
דבין השפעות מוקף הוא ולא יתה
בזראיה לישטט בשבת דהא עדיין לא
היה חולה: המבטל. בשר שהיה
שחוקה אחת ממחול ובשלה היום לחולה
שנחלה ביום מותר לבריא: מ"ט פסי'
בשר הוי חול לאחי בראין בין השפעות
לבום חי הילכך אין כאן איסור מוקף
ואיסור שבת נמי אין כאן דהא לחולה

צבחה: וסמך. שומע נח היה בין
 השמשות ראי לבס וזכור אישור
 מוקפה אלע"ג אישור שבת: ליכא
 פעמים שהשומע. לחולה מותר לצררא
 לבס כגון שהיה לו חולה מצעד יום
 דאין כאן לא אישור מוקפה ולא אישור
 שבת: והמבטל. לחולה שגמלה אישור
 אשור לצררא: כגון שפך דלעת. מן
 המסובב וצבחה לו דיש כאן אישור

מוקפה דמחובות היתה בין השמשות.
ואית דמפשי דלענת תלושה ומוקפה
דיה משום דקשה היא ולא היא חדא
דלענת רבה היא יותר מן הכשר ועוד
ואלץ מן המחזור משמע דאי בתלושה
לא שייך קליה אלא שמיר ויבגון
(שנת ד' קט): מחמשת אמת הדילוגין
לפני הבהמה: הלכאא השועם לחולה

בשבת. לחולה מצטור יוס: **כאמולא**.
לכוס: **אדעפא** דחולה קא שטיט. וליכא
למגור שמא ירבה בשמיטה בשביל
דעלמא דאזי שמוס הרה וזי דחולה בעי
למשטח כולה: **מתני'** **במגל יד**.
רפשי"א בלע"א ויש לה שמי פיות האחת
חלקה כסבין והאחת ים בה פנימיות:
הלל שוחטין וכלל שוחטין. כולה מפרש
בגמרא **לחולא**: **מגל קיר**. שקולרין כע
האמולא פלגלי"א בלע"א שפנימיותיה
נטות כולן לזד אחד בשמיטה: **מנירה**.

סבין מלא פנימות ואין משופעות תכל
 מגל קצר אלא מכוונות כסם לפנימה
 מורש מכלן ובעלן שש פנימות פנימה
 אורח ומכירה וכלן קייבא: שנים
 התחזים בלחי של בזהמה: והלפורן
 מחוברת: שש חוקין שאין חוקין
 אלא קורבן מחמת הפנימות: והאין
 חוקין שאשר קאי ואלו אצפוקין
 דטענה דפורן מפרש בגמרא יומא משום
 מעבד כאידך גיסא. במקום הפנימות.
 ויש בה כדי לשחוט מן הפנים והלן אסור
 גורמין משום אידך גיסא וכל שכן הכא
 רומית. אלע של קנה: רבי פוסל. לקמן וסמא.
 ורבי חייל ממשק: ומתניין דקטני
 דרבי אלא דרבי חייל ולכתלה מיקתה
 שפסין למטה וזוטר בהמה למעלה.
 ויא וסמא: לכחלה. נמי משכר: קשיא
 דיעבד: במוכני. גגל שקורין טויר
 וזר בהמה עליה:

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בנן בר
יאר ביון דהיקת עשרת
אדרס. לפי' למח' נדחקו
לעול דף י' ע"א דרס
מתחנן הא כפשיטות
י"ל בתלסס ונחלו שפיר
כפשיטות דררי' ורס'
נדכיס' הים עמד ורס'
ויסון דררי' נכסל כפסח
הי חוקלס ויפסח כפסח
לחכסו נלכסס נכסח
עסח מוכן נכסח וסוי
כסו עמלס דלעני' יל
אחרקן עמלס דלחקלסל' לכן
הפסחטס י"ל

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א | חר"ה כגון שקל וס'
 לפי שדרך לקולן בהחיות
 גדולות. מלת גדולות נחלק.
 ונ"ב קטטה כל"ל לענין
 ויעין חידוש רשכ"א וס'
 מוכרח הכי:

לעזר רש"י

רפשי"א [רשפ"א].
מומרה.
פלציל"א, חרמש.
סייב"א, משור.
טו"ר [טור"ן]. מננת.

שיטה מקובצת

א צור יוצא מן הכותל או
 שהיה קנה עולה מאליו:
ב מוקצה הוא ולא היתה
 עומדת ליטוש בשבת:
ג מן הכשר ועוד שקצין
 מן המחבר: **ד** אלא
 חיתוך כמו מחתכין את
 הדלועין: **ה** המשתתת
 לאילן אסרו אלא
 תוספת דוקא. גיב ע"י
 פ' כל הצלמים דף מח
 ע"א. ועיין תוס' שם דף
 מה ע"ב: